

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

25 MART 1980 10TL SAYI:8

MESS PATRONLARININ TAKTİKLERİ

Ne diyorlar:

- "LOKAVTI CESARETLE UYGULAYALIM"
- "ACIMA DUYGUSUNA KAPILMAYALIM, BU BİR SAVAŞTIR"

-Yeni vergi yasa tasarısı ve «Eşel-Mobil» sistemi - işçi ve emekçileri açlığa itmenin yolu

DİSK ve Türk-İş patronları Adana Tekel grevini kırdılar

Binlerce Tekstil ve Metal işçisi greve başladı

GREVLER SAVAŞ OKULUDUR

DSM'Lİ İŞÇİLER TEKSTİL VE METAL GREVLERİNİN EN ÖNÜNE

Lokavt kaldırılmalıdır!

İşçiler, sıkıyönetimin grev yasaklarını tanımayın!

15 yıl önce Kozlu'da

15 yıl önce 1965 Martında işçi sınıfının şanlı mücadelelerine yeni bir sayfa daha eklendi. Zonguldak Maden- işçilerinin yarattığı bu ve diğer büyük mücadelelerin basamaklarında yükselen ve bilinçlenen işçi sınıfı, o gün patron ve sendika patronlarıyla,polis ve jandarmaya karşı açtıkları mücadele bayrağıyla bugünkü Tarişlerin hazırlayıcısı oldu

Zonguldak Ereğli Kömür işletmelerinde çalışan 5000 işçi, patronu, patronla işbirliği içindeki sendika patronlarını ve liyakat zammının dağıtım şeklini protesto amacıyla 9 Mart 1965'te direnişe başladılar.Karadon istihsal bölgesi ve Çaydamarı Ocağında başlayan direniş kısa sürede Kozlu bölgesine de yayılmış ve buradaki işçiler de direnişe katılmışlardır. Fakat burjuvazi daha direnişin ilk gününde polis ve jandarmayı işçilerin üzerine saldırtmış ve kurşun yağdırtmıştır.Çatışma sırasında işçilerden Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar jandarma kurşunlarıyla şehit olmuştur. 10 işçi ve 12 jandarma da yaralanmıştır.Ancak işçiler yılmamış bir mühendisi rehin alarak mücadelelerini sürdürmüşlerdir.

Zonguldak işçilerinin bu kararlı direnişinden telaş ve korkuya kapılan burjuvazi bu kez işçilerin üzerine askeri jetlerle saldırıya geçti ve ancak bu şekilde güç bela direnişi kırabildi.Ayrıca 14 işçiyi de tutukladı.

Türk-İş patronları yönetici sınıflarla birlikte başından itibaren direnişi kırmaya çalıştılar.İşçilere "işbaşına dönün" emri verdiler. Ancak maden işçileri onları arasından kovdu. Direniş süresince ortalarda görünmeyen, direniş kırıldıktan sonra ortaya çıkan ve Kozlu'ya giden sendika patronu Osman İpekçi işçilerin elinden zor kurtuldu. Türk-İş patronu Demirsoy ise direnişi onaylamadığı gibi, onu lekelemeye çalıştı. Türk-İş patronları dağıttıkları bildirilerde komünizm propagandaları yapıldığını söylemiş ve bunu yapan işçilerin ilgili makamlara bildirildiğini,yani ihbar edildiğini açıkça belirtmiştir.

Böylece onlar işçi düşmanı yüzlerini tüm açıklığı ile yeniden gösterdiler.Yönetici sınıflar sendika patronlarının desteği ile askeri jetler,polis ve jandarma gücüyle Zonguldak Maden işçilerinin direnişini kırdılar.

Ne var ki bu şanlı direnişin işçi sınıfının yolunu aydınlatmasına engel olamadılar. İşçilerin direnişi bütün emekçiler, halk arasında yankılandı. Gençlik bir yürüyüş yaparak Zonguldak işçilerinin mücadelesini destekledi.

Onun içindir ki üç sene sonra yine Zonguldak Maden işçileri daha da güçlü olarak 1 aylık direniş yaptılar, Zonguldağa kadar yürüyerek sendika binasını tahrip ettiler. Yine polis ve jandarmayla çatıştılar. Arkasından 15 - 16 Haziranlar, 1 Mayıslar ve günümüzde Kula, Tekel ve Tarişler geldi ve mücadele bayrağı daha yükseklere çıktı.

Sendika patronlarının gerçek yüzlerini ortaya seren Zonguldak Maden ve Paşabahçe cam işçilerinin direnişleri ve diğerleri işçi sınıfının yolunu aydınlatmış ve Türk - İş'in çöküşünü hızlandırmıştır.

Ve sınıf mücadelesinin kızıştığı bugünde; zengin deney ve mücadele geleneğine sahip olan işçi sınıfı geçmişte olduğu gibi burjuvazi ve onun baskı güçleri olan polis ve orduyla birlikte sendika patronlarına karşı da savaşmak zorundadır. Ve yine bugün işçi sınıfı; Zonguldak maden işçileri gibi, Paşabahçe Cam Fabrikası işçileri gibi her türden sendika patronunu alaşağı etmek ve kendi sınıf sendikalarını yaratmak göreviyle karşı karşıyadır.

Dün Zonguldak Maden işçilerinin, Paşabahçe Cam Fabrikası işçilerinin, bugün ise Tariş işçilerinin şanlı direnişleri örnek oluyor ve yolumuzu aydınlatıyor. Yarın başkaları olacak. Ve işçi sınıfı mücadelesine sürekli yenilerini ekleyecek. Ta ki tüm emekçilerle birlikte baskı ve sömürüyü yenene devrim ve sosyalizmi gerçekleştirene dek.

Kapitalistlerin grevi kırma silahı: LOKAVT KALDIRILMALIDIR !

Son zamanlarda yaygınlaşan grev ve direnişlerle birlikte kapitalistlerin lokavt tehdidi arttı. Kapitalistler işçilerin grev silahını etkisiz hale getirmek için lokavt tehdidine sarılıyor. Kapitalistler işçi sınıfının düzene olan tepkisini, gelişen mücadelesini görerek,korku ve telaşa kapılmaktalar. Uzun zamandan beri lokavtın uygulanması planlarını yapıyor, mücadeleyi bu şekilde bastırabileceklerini hesap ediyorlar.

MESS patronları 12 Kasım'da İstanbul'da yaptıkları bir toplantıda bu işçi düşmanı planlarını dile getirmişlerdi. Grev ve direnişlerin tehlikesinden sözederek, bunlara karşı en sert önlemlerin alınmasını kararlaştırdılar.

Kapitalistler şöyle diyorlar: İşçilerin grev silahı var, biz de onlarla eşit durumda olmalı,lokavt yapmalıyız. Oysa ki kapitalistler üretim araçları, işçi sınıfının yarattığı değerlere sahip tirler.Onların cepleri şişkindir. Lokavt uygulayıp servetinden yiyerek bekleyebilir. Mücadeleyi bastırmak için bunu göze alır. Ya işçi ? İşçinin ne malı vardır, ne yiyecek ekmeği. Onun tek bir silahı vardır; o da birliği, mücadelesidir, yani grev silahıdır. Hal böyle iken kapitalistlerin eşit çığlıkları tam bir sahtekârlıktır. Lokavt , grevleri kırma demektir, bu tek silahın da işçilerin elinden alınması demektir.

Sendika patronlarına göre bir fabrikada lokavt uygulandığı zaman diğer fabrikalardaki işçileri ilgilendirmez. Oysa lokavt tek tek fabrikalara yönelmiş bir saldırı değil, bütün işçi sınıfının özgürce grev kullanma hakkına saldırıdır. Ancak işçiler bunu hep birlikte mücadele ederek kaldırtabilir.

İşçi sınıfı lokavtın kaldırılması için güçlü kollarını harekete geçirmelidir. Tek tek fabrikalardan sesler gelmeye başladı. Lombardin işçileri lokavtın kaldırılması için DSM önderliğinde uyarı direnişi yaptı.Bu direnişleri yaygınlaştıralım.Lokavtın kaldırılması için birliğimizi daha da pekiştirelim.

İşçiler, lokavtın kaldırılması için mücadeleye!

LOMBARDİN MOTOR'DA DSM ÖNDERLİĞİNDE: LOKAVTA KARŞI DİRENİŞ

MESS patronları metal işçilerinin grev kararına karşılık lokavt uygulayacaklarını ilan ettiler.

İşverinin lokavt kararını asmasıyla birlikte Lombardin Motor işçileri lokavta karşı mücadeleye atıldılar. İşçiler DSM önderliğinde harekete geçip örgütlenerek 8 gün direndiler. İlk gün işi yavaşlatıp daha sonra toptan işi bıraktılar. Lombardin işçileri parababalarının lokavt kararına haklı bir öfke duydukları gibi açlığı kabullenmek de istemiyorlar. Dahası işçiler Maden - İş patronlarına güvenmediklerinden bizzat mücadeleye atıldılar. Maden - İş tıpkı MESS patronları gibi işçileri "yapmayın işinizden olursunuz" diyerek tehdit ettiyse de işçilerin sert protestolarıyla karşılaştı.

DSM'li işçiler lokavta karşı Lombardin işçilerini birleştirdi, örgütledi ve onlara önderlik etti. İşçi sınıfının çıkarlarının gerçek savunucusu olarak DSM, MESS'in saldırılarına nasıl karşılık verilmesi gerektiğini gösterdi.

ÇUKOBİRLİK'TE 2700 İŞÇİNİN ATILMASI PLANLANIYOR

Çukobirlik işyerlerinde işçiler üzerinde yeni oyunlar tezgâhlanmaktadır.İşveren bir açıklama yaparak"Çukobirlik bir Tariş,bir Antbirlik olmamıştır,olmayacaktır.Buna meydan vermeyeceğiz " demiştir. Uzun zamandan beri işçi atma planları yapan işveren,işçileri bu duruma alıştırmaya ve nabzını ölçmeye çalışıyor. Amacı, işçilerin örgütlü olup olmadıklarını,tepkilerinin ne derece olduğunu öğrenmek.İşverenin kademeli olarak 2700 işçiyi atma planı vardır.Ayrıca Çukobirlik Genel Müdürlüğü merkez entegre tesisleri ve kooperatiflerde çalışan tüm işçiler ve memurlara bu ayın aylıkları verilmemiştir.İşçilerin bu saldırılar karşısında direnme isteği gittikçe güçlenmektedir.

DİSK patronları heryerde olduğu gibi burada da işverenin yardımına koşmuş,işçileri yatıştırmaya çalışmış,işverenle görüştüklerini,böyle bir şeyin olmadığına işçileri inandırmaya çalışmıştır.Greve karşı olduklarını açıklamış,grevi kıracaklarını baştan ilan etmişlerdir.

Çukobirlik işçileri işverene ve sendika patronlarının grev kırıcılığına karşı hazırlıklı olmalı ,bir arkadaşlarının bile atılmasına izin vermemelidirler.Tariş'te, Tekel'de,Antbirlik'te işçiler,böyle saldırılara grev ve direnişlerle cevap vermişlerdir.Çukobirlik işçileri bu mücadelelerden öğrenmeli, birliğini güçlendirmelidir.

ANTBİRLİK İŞÇİLERİ DİRENİŞLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

AÇLIK GREVİ YAPAN BİR GRUP İŞÇİ GÖZALTINA ALINDI

Antbirlik işçilerinin 1 Ocak günü başlattıkları direniş sürüyor.İşçiler işten atılmaya ve işyerlerini faşistlerle doldurma girişimine karşı direniyorlar.

İşveren işçilerin haklarını vermeye yanaşmamakta.Bunun üzerine işverenin bu tutumunu protesto amacıyla Antalya Cumhuriyet meydanında bir grup işçi çadır kurarak açlık grevine başladı.Polis,açlık grevi yapan işçilere alçakça saldırdı ve gözaltına aldı.

Tüm bu saldırılara rağmen işçiler bütün güçlükleri yenmede azimlidir.İşçilerin bu kararlı tutumu işvereni dize getirecektir.

İŞÇİLER, SIKIYÖNETİMİN GREV YASAKLARINI TANIMAYIN !

Sıkıyönetim generalleri bir bildiri yayınlayarak grev alanlarını işçilere yasak ettiklerini, grev yerine pankart asılmayacağını duyurdular. Sadece iki grev gözcüsü ve "Bu iş yerinde grev var" ilanı olacak. Generaller işçi haklarına saldırılarını "demokrasi" kılıfına uydurabilmek için patronların da fabrikaya lokavtı duyuran ilandan başkasının asamayacaklarını ekliyorlar. Sanki patronlar "Kahrolsun İşçiler" veya "Kahrolsun Sosyalizm" diye pankart yazıp asabiliyorlarmış gibi!

Parababalarının grev zamanında da çıkarlarının korunması yasalarla teminat altındadır. Onlara grev zamanı fabrikadan mal kaçırabilme olanakları kanunen sağlanmıştır. Fakat bugüne kadar işçiler grev boyunca fabrikalarını bekleyerek patronların mal kaçırmalarına, işçi çalıştırmalarına, böylece karlarını sürdürüp grevi kırmalarına izin vermemiştir. Şimdi sıkıyönetim generalleri süngü gücüyle patronların imdadına koştular; Grevleri kırmak için süngülerini doğrulttular.

MESS patronlarının, dağıttıkları broşürlerde "fabrikadan mal kaçırmanın kanuni" hakları olduğunu,"grev alanında 2 gözcüden fazla işçinin bulunmasının yasak" olduğunu işçilere "hatırlatmıştır".Bunun ardından bir iki gün geçmedi ki patronların çıkarlarının bekçisi generaller hemen apar topar patronların isteğini uygulamaya koyuldu. Görüyorsunuz paşalar görevlerini nasıl da kusursuz yapıyorlar

Kapitalistler, sıkıyönetim paşaları nasıl bir grev istiyorlar? İşçilerin iradesi ve insiyatifinin hakim kılınmadığı ve kılınması nın şartlarının da olmadığı,patronların ise özgürce grev kırmaları için kollarının serbest olduğu bir cenaze merasimi . Onların istedikleri budur. Çünkü grev işçilerin parababalarına savaş ilanıdır. İşçiler bu savaş okulunda patronların ,devletin her türlü grev kırıcılığına,baskı ve zorbalığına karşı birbirleriyle daha sıkı kenetlenirler.Patronlarla, polis ve askerle mücadele içinde güçlerini sınarlar. Düşmanlarını daha iyi tanır ve yarınki daha büyük sınıf çatışmalarına hazırlanırlar.Grev işçiler için bir savaş okuludur. Kapitalistlerle daha iyi savaşı öğreten, işçileri eğiten bir okul. İşte patronların uşağı generaller bu yüzden işçilere grev alanlarını yasaklayıp onları bölmeye,güçten düşürmeye çalışıyorlar. Böylece işçileri kolayca teslim alacaklarını, grevleri kıracaklarını düşlemektedirler.

Peki, sendika patronlarının bu saldırı karşısında tutumları ne oldu? Sosyal-faşist sendika patronları Adana Tekel'de olduğu gibi generallerin kararına dört elel sarıldılar. Bu işçi düşmanı kararı işçilerin DSM önderliği altında birliğini pekiştirmesini önlemenin aracı olarak kullanmaya çalıştılar. "Generallerimiz böyle istiyor" diyerek işçileri grev alanından kovalamak istediler. Maden-İş, generallerin talimatlarıyla birlikte bizaya gelip kendi üyesi işçilerin grevde bulunduğu yerlerde pankartları toplamaya başladı. Diğer faşist, reformist sendika patronları için de durum farklı değil. Bugün en küçük grev, direniş devletin süngüsüyle, copuyla karşılaşıyor. İşçiler sınıf düşmanlarını bizzat yaşayarak öğreniyorlar. Oysa bu durum düzenin, devletin koruyucusu sendika patronlarının yüzlerinin daha kolay açığa çıkmasına yol açıyor. İşte bu yüzden sendika patronları generallerin grev kırıcı kararını sevinçle karşılamışlardır. İşçilerin grevlerde aktif rol oynaması önlenince onları daha kolay satabileceklerini düşünmektedirler.

Ancak işçiler bütün bunlara izin vermeyeceklerdir.

Sıkıyönetim generallerinin bu grev kırıcısı,işçi düşmanı kararlarına uyulamaz!

Paşaların yasakları dinlenmemelidir! Sendika patronlarının bu mücadelenin önüne diktikleri her türlü engel parçaları malıdır! İşçilerin fiilen kazandıkları bu hakların gaspedilmesine göz yumulması yönetici sınıfların, hükümetin, generallerin yarınki daha büyük saldırılarına zemin olacaktır.

DİSK VE TÜRK-İŞ PATRONLARI TEKEL GREVİNİ KIRDILAR

1 Mart 1980 Cumartesi günü Adana Tekel Fabrikasında yetkili olan Türk - İş'e bağlı Tek Gıda - İş 1 nolu şube tarafından grev uygulanmaya başlandığını, sendika patronu sıkıyönetim komutanının önünde şöyle açıkladı :

"Arkadaşlar ekonomik haklarımızı alıncaya kadar grevimizi sürdüreceğiz. Biz sayın sıkıyönetim komutanı ile görüştük. O, bize grev izni verdi. Sendika merkezi ise bizim greve gitmemizi istiyor ve destekliyor !"

İşçiler, revizyonist sendika patronunu, dilinin altındaki baklayı çıkartmak için soru yağmuruna tuttular. "Neden greve şimdiye kadar gidilmedi de Martta gidiliyor?"Genel merkez ne diyor ?" Grev süresinde çalışmadığımız günlerin parası verilecek mi?" "Grev kararı açıklanırken, sendika başkanının yanındaki sıkıyönetim komutanının işi ne?" vb. köşeye sıkışan revizyonist sendika patronu kaçamak cevaplarla, hain niyetlerini gizlemeye, ortalığı yatıştırmaya çalıştı. "Değerli Türk - İş başkanının grevi onayladığını", "grevde geçen günlerin parasını verip vermeyeceklerine cevap veremeyeceğini", "şanlı grevin hazırlığının yapıldığını, en uygun uygulama zamanının şimdi olduğunu" belirtip"haklarımızı sonuna kadar almaya kararlıyız"diyerek sözümona işçi sınıfından grevlerden yana olduğunu göstermeye çalıştı.

Bunun üzerine söz alan DSM'li bir işçi , "sendika yöneticileri işçilerden yana, işçilerin çıkarlarını düşündükleri için değil; Mart ayında yapılacak sendika seçimlerinde, revizyonist DİSK Gıda - İş'e geçişi sağlamaya, şubede revizyonist sendika patronlarının tam egemenliğini kurmaya zemin hazırlamak için grevi başlattıklarını" açıkladı. "Revizyonist sendika patronlarının grevi sonuna kadar götüremiyeceklerini, ekonomik, sosyal hakların ancak grevin DSM önderliğinde sürdürülmesiyle alınacağını"söyledi İşçiler DSM'li konuşmacıyı coşkuyla dinlediler, söylediklerini onayladılar.

Foyaları meydana çıkan sendika patronları işçilere "sıkıyönetim işçilerin burada toplu bulunmasını istemiyor, evlerinize gidin,Grev komitesi var, onlar burada bekler" diyerek, işçilerin dağılmasını istedi. İşçiler, "hem grev ilan ediyorsunuz, hem ardından evlerinize gidin diyorsunuz. Grev bir mücadele alanıdır. İşçiler evlerinde değil, grev yerinde olmalıdır" diyerek dağılmadılar. Sendika patronu utanmadan "boz gunculuk yapmayın" diyerek DSM'li işçinin konuşmasını engellemek istedi.Bunun üzerine, sendika patronunun imdadına yetişen sıkıyönetim komutanı, "işçilerin dağılmaları, evleri ne gitmelerini" istedi.

Grevin 2. günü DSM Grev Komitesi oluşturuldu. Grev, bu komitenin önderliğinde sürdürülmeye başlandı. Tüm işçilerin hergün erkenden fabrikaya gelmelerinin grevin başarısı için şart olduğu ev ev dolaşılarak anlatıldı.

Grevin 3. günü, sabah 7.00 de "BU İŞ YERİNDE GREV VAR,DSM" pankartı fabrikaya asıldı. Revizyonist sendika patronu, yanında getirdiği 20-25 İGD'li besleme ile pankartı indirmek istedi. DSM'li işçiler karşı koydular. Revizyonist grev komitesinin işçi düşmanı yüzünü teşhir ettiler. Kendi güçleriyle işçilere karşı koyamayacağını gören sendika patronları, DSM'li işçileri sıkıyönetime şikâyet etti ve pankartı sıkıyönetim kuvvetlerince indirtiler.

Sendika patronları grev havası vermek için , dışardan getirdikleri makyajlı, parfümlü İKD'li salon kızlarını oynatmaya başlayınca, bütün işçiler nefretle tepki gösterdiler. Bundan sonra DSM Grev Komitesi imzalı 5 maddelik talepleri açıklayan bir bildiri dağıtıldı. Sıkıyönetimin işçileri dağıtmaya DSM'nin propaganda faaliyetini önleme için yaptığı saldırılar boşa çıkarıldı.

Grevin 4. günü, sabah 150, öğleden sonra 200 işçinin katıldığı toplantılarda DSM'nin amacı, sınıf sendikacılığı ve diğer sorunlar dile getirildi.Söz alan eski Tek Gıda-İş başkanı Genel Merkezin grevi desteklemediğini bu nedenle grevin yasal olmadığını söyledi. Bunun üzerine revizyonistlerle, eski sendika başkanı arasında "keskin" söz düellosu başladı. DSM'li bir işçi arkadaş faşist ve revizyonist sendika patronları arasındaki dalaşmanın çıkar çelişmesi olduğunu örneklerle anlattı. Sosyal-faşislerin toplantıyı sabote etmeye yönelik saldırıları işçilerce ezildi.

Işveren grevin genel merkezce desteklenmediği, yasal olmadığı gerekçesiyle iş mahkemesine başvurdu.5. gün DSM Grev komitesi etrafında 200'den fazla işçi toplandı.İnsiyatif tamamen DSM Grev komitesinin eline geçti. Bunu gören revizyonist sendika patronları koltuklarının çökmekte olduğunun verdiği kudurganlıkla sıkıyönetim le işbirliği yaparak toplantıya saldırdılar. Saldırı püskürtüldü. İyice teşhir olduklarını gören revizyonist sendika patronları iş mahkemesinin grevi durdurma kararını gerekçe göstererek grevi sona erdirdiler.

5 günlük grev sırasında, revizyonist sendika patronlarının, burjuva sendikalarının işçi düşmanı yüzlerini bir kez daha gördük, DSM önderliğinde sınıf sendikalarını yaratmanın ertelenemez bir görev olduğunu bir kez daha yaşadık.

Adana Tekel DSM Grev Komitesi

MESS PATRONLARININ TAKTİKLERİ

NE DİYORLAR:

- *Lokavtı cesaretle uygulayalım*
- *Acıma duygusuna kapılmayalım, bu bir savaştır*
- *İşçiler içinden muhbirler bulalım*
- *Direnişçileri tazminatsız atalım*

MESS patronları 3 Mart günü bir toplantı daha yaptılar. MESS'li parababaları, işçileri nasıl açlığa mahkûm edip baskı altına alacakları konusunda sık sık görüşüp aralarında birliği sağlamaya, işçi düşmanlığı konusundaki tecrübelerini birbirlerine aktarmaya çalışıyorlar.

Bu son toplantıda da MESS patronları, bütün işçi düşmanı zehirlerini kustular. Devlet, sıkıyönetim generalleri ve hükümet aracılığı ile Metal işçilerine nasıl saldırmaları gerektiğini planladılar.

Yönetim Kurulu üyesi Erdoğan Karakoyunlu toplantıda yaptığı konuşmada, Metal işçilerine hangi konularda taviz vermediklerini ve vermemekte kararlı olduklarını açıkladı. Kıdem tazminatının 30 günü aşmasına, ikramiyelerin artırılmasına izin vermeyeceklerini söyledi. MESS patronları, söylediklerinden de kolayca anlaşılabileceği gibi, işçilerin özellikle sosyal haklarına azgınca saldırmaktadırlar.

Yıllık ücretlerin artırılması, çalışma saatlerinin kısaltılmaması, grevde geçen süreye ücret verilmemesi, yeni yan ödemelerin kabul edilmemesi de parababalarının vermemekte kararlı olduklarını belirttiği diğer haklar.

"SIKIYÖNETİM BİZİMLE"

MESS patronları toplantıda sırayla söz alarak, daha iyi yaşam şartları ve daha iyi bir ücret için mücadeleye atılan işçileri nasıl ezebilecekleri konusunda işçi düşmanı plan önerilerini anlattılar. Broşür ve gazetelerinde "İşçi arkadaş, elele olmalıyız", "Aziz kardeşlerimiz, MESS camiası tüm çalışanların güvencesidir" diye ikiyüzlü propaganda yapan, "İşçi dostu" gözükmeye çalışırken söz konusu toplantıda, "Acıma duygusuna kapılmayalım. Bu bir savaştır" diye tepiniyor, domuz gibi böğürüyorlardı.

Yandaki küpürde de görüldüğü gibi MESS patronları broşür dağıtarak işçilere, "mal kaçırmalarının kanuni", "işçilerin iki grev gözcüsünden başkasını grev alanında bulundurmasının yasak", "direniş, işi yavaşlatma gibi eylemlerin kanunsuz" olduğunu "hatırlat"mışlardı. Bunun ardından bir iki gün geçmeden sıkıyönetim generalleri de MESS'in isteklerini uygulamak için apar topar bildiri yayınladılar.Grevlere işçilerin gelmesine pankart asılmasını yasakladıklarını ilan ettiler "yasak" lara uymayanlara süngü salladılar, işçileri tehdit ettiler.

"LOKAVTI CESARETLE UYGULAYALIM"

Toplantıda bir konuşma yapan MESS Başkanı Şükrü Er, parababalarına bir dizi konuda akıl verdi, onlara cesaret aşıladı. Şükrü Er esas olarak MESS'in lokavtları geciktirmeden uygulayacağını ve yasal hakları sonuna kadar kullanacaklarını söyledi. Arçelik Genel Müdürü de "İşveren gücünü göstermeli" diye kükreyerek lokavtın cesaretle uygulanması gerektiğini belirtti.

Parababaları lokavt üzerine ateşli nutuklar attıkları gibi hemen hepsi de kanunun kendilerine tanıdığı hakları kullanmaları gerektiği ve bunun önemi üzerinde durdular. Erdoğan Karakoyunlu bu konuda çekimser davranmanın işverenlere çok pahalıya mal olacağını vurguladı. Şiş göbekli patronlar direnişe geçen, işi yavaşlatan işçilerin de iş akdinin tazminatsız kesilmesi üzerinde durarak böylece işverenin kararlı ve güçlü olduğu "düşüncesinin yayılacağı hayalleriyle Metal işçilerinin mücadelesi karşısında içine düştükleri korkuyu bastırmaya çalıştılar.

MESS PATRONLARI GREVLERİ KIRMANIN YOLLARINI ARAŞTIRIYOR

Parababaları artan hayat pahalılığı karşısında, Maden-İş patronlarının daha önceki grevlerde işçileri satmış olmasının da etkisini hesaplıyarak işçilerin uzun süreli greve dayanamayacaklarını söylüyor, kendilerini buna inandırmaya çalışıyorlardı. Tabi işçilerin sınıf azmini, kararlılığını, fedakârlığını hesaba katmıyordu parababaları.

Parababaları grevleri ve direnişleri kırmanın yollarını da araştırarak, işçileri açlığa mahkûm etmede hangi araçları kullanabileceklerini tartıştılar. Grevlerde dışarda çalışan işçileri ihbar etmesi için adam satın almanın yöntemleri üzerinde durdular. Daha önceleri mahkûm olan işçileri 2 misli cezaya çarptırılmakla tehdit edip teslim olabilecekleri gibi en alçakça önerileri ballandıra ballandıra anlattılar. MESS işçilerin direncini kırmak, onları teslim almak için türlü tuzakları ortaya serdi. MESS patronlarının önerdiği yollardan biri de Bölge Sağlık Müdürlükleri üzerinde baskı yapılarak işçilere istirahat verilmesini önleme idi. Ve bu yöntemin Mensucat Santral işçilerine uygulandığını övünerek duyurdular. MESS'li parababalarına göre fazla viziteye çıkanlara önce ihtar verilmeliydi, daha sonra da iş akdi tazminatsız ve ihbarsız fesh edilmeliydi.

MESS patronları işçilerin grevini kırabilmek için kamuoyu yaratmak gerektiği üzerinde de durarak bu konuda TUSIAD gibi paralı ilanlar verme, basın yoluyla kendilerini halka şirin gösterme vb. önerilerinde görüş birliğine vardılar.

DSM'Lİ İŞÇİLER TEKSTİL VE METAL GREVLERİNİN EN ÖNÜNE!

Metal ve tekstil işçileri greve başladı. İşçilerin önünde çetin bir mücadele var. Gerek MESS patronları gerekse de Narinler işçilerin istediği talepleri vermeye yanaşmayacaklarını defalarca açıkladılar. MESS tehditler savurdu.Öte yandan patronlar sırtlarını sıkıyönetime dayayarak,istediklerini, ordu ve polisi grevleri kırmak için harekete geçireceklerinin verdiği güven içindeler. Ancak bütün bunlar metal ve tekstil işçilerine boyun eğdiremez, açlığı kabul ettiremezdi. Bu nedenle grevler coşkuyla başladı. Nitekim revizyonist Maden-İş ve Tekstil patronlarına greve evet dedirten de budur, işçilerin mücadele ederek haklarını alma isteğidir.

Maden-İş'in revizyonist patronları,metal işçilerinin yakından tanıdığı eski Maden-İş patronlarıdır; ne yönetimde bir değişiklik olmuştur, ne de onların siyasetinde. Geçen dönem MESS patronlarının önünde diz çöküp,işçileri satanlar bugün gene " savaşımcı " pozlarda greve çıkmak zorunda kalmışlardır. Her zamanki grev satıcısı Maden-İş patronlarının işçilerin baskısıyla grev kararı aldığını MESS patronları da biliyorlar. MESS'in 3 Mart günü yapılan "gizli" toplantısında Sungurlu fabrikası sahibi Sabahattin Sunguroğlu "grev kaçırılmazdır, grevi Maden-İş bile önleyemez" diyerek durumu ifade etmiştir.

Teksif'in revizyonist patronları için de aynı şeyler sözkonusudur. Geçen toplusözleşme döneminde Teksif'in faşist yöneticilerinin imzaladığı berbat sözleşmenin hemen hemen aynısına onlar da imzayı basmışlar ve tekstil işçilerini en ağır koşullarda yaşamaya terketmişlerdi.Onlar bugün de işçileri satmakta bir an bile tereddüt etmezler,ama aynı zamanda onlar " akıllı" sendikacılardır, koltuklarını kaybetmek de istemezler. Bu yüzden "mücadeleden yana" gözükmek zorunda kalıyorlar.İşçilerin DİSK'in sendika patronlarına duydukları hoşnutsuzluğun artmakta oluşu,DSM'nin birçok fabrikada revizyonist-reformcu sendikacıların ihanetini açığa çıkarması da onları ürkütmüştür. Onlar DİSK'in de Türk-İş gibi bir burjuva sendikası olduğu düşüncesinin güçlenmemesi sınıf sendikacılığının önüne geçmek için greve evet demek zorunda kaldılar.

Tekstil ve metal işçileri şimdi çok daha uyanık,çok daha dikkatli olmak zorundadır. Çünkü grev kırıcılığı şimdi "grevci" maskesi ardına gizlenerek grev meydanlarında dolaşmaktadır.

Bu durumda DSM'li,devrimci işçilerin gösterecekleri çabanın önemi çok artmıştır. Bizzat grevlerin başarıyla sonuçlanması,DSM'nin grevlerde yürüteceği mücadeleye yakından bağlıdır.

Sınıf bilinçli işçiler, DSM önderleri mevcut grevlerin başarıya ulaşması; gerek ekonomik ve sosyal kazançların sağlanabilmesi, gerekse grevin gerçek bir savaş okulu haline gelebilmesi için neler yapmalı,önlerine hangi görevleri koymalıdır?

DSM işçilerin taleplerinin en tutarlı ve tavizsiz savunucusudur.Bu nedenle DSM grevlerin başına geçmeli,grevlerin fiili yürütücülüğünü yapmak için işe girişmelidir.DSM sendika patronlarının grevleri kırmalarına izin vermemeli ve bunun için de onları eleştirme ile kendini sınırlamamalıdır.

Revizyonist sendika patronlarının belirlediği ve sözde "demokrasiyle" tespit edilen taleplerin işçilerin ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak olduğu açıktır.DSM, ekonomik ve sosyal talepleri,fabrikalardaki somut durumu da göz önüne alarak, işçilerin ihtiyaçlarına cevap verecek bir tarzda formüle etmeli,daha önceden formüle edilen yerlerde yeni döneme uygun olarak gözden geçirmeli, ve geniş kesimlere maletmelidir.

DSM işçilerin çıkarlarını savunur, sendika patronlarının ihanetini teşhir ederken işçilerin geniş kitlesinden kopmamaya dikkat etmelidir.Henüz sendika patronlarına güvensizlik duyan ama DSM'nin etrafında toplanmamış olan işçileri ikna edebilmeli, süreç içinde onları

Yeni vergi yasa tasarısı ve «eşel-mobil» sistemi– işçi ve emekçileri açlığa itmenin yolu

● **YENİ VERGİ YASA TASARISI İLE HÜKÜMET BİR ELİYLE VERDİĞİNİ DİĞER ELİYLE ALIYOR**

● **"EŞEL-MOBİL" SİSTEMİ İŞÇİLERİN TOPLUSÖZLEŞME HAKKINI GASPEDİYOR**

Zamlar ve devalüasyonun ardından düzenin bütün savunucuları sözümona ezilenler lehine tedbirler önerdiler. Hükümet MESS, sendika patronları,CHP ye kadar bütün zevat asgari ücretin vergidışı bırakılmasını istediler, istiyorlar. Asgari ücretin vergi dışı bırakılması gerçekten işçilerin, emekçilerin açlıktan kurtulmasını sağlıyor mu? Görelim:

Üzerinde koparılan bütün gürültülere rağmen asgari ücretin vergi dışı bırakılmasıyla ücretlerde meydana gelecek artış 1500 lirayı bile bulmamaktadır; Açıktır ki bu küçük artış, korkunç zamlar, hayat pahalılığı karşısında, kızgın güneş altında su zerreciği gibi buhar olup uçacaktır. Ancak Demirel hükümeti hazırladığı söz konusu yasa tasarısında bu "harçlığı" bile vermeden almasını bilmiştir. Nasıl? Ücretlerle ikramiyeleri birlikte vergilendirerek. Şöyle ki: Diyelim ayda 10 bin lira brüt ücret alan bir işçinin yılda 6 maaş da ikramiyesi olsun. Ücret ve ikramiye birlikte vergılendirildi mi işçi ayda ortalama 5085 lira gelir vergisi ödeyecektir. Vergilendirme ayrı ayrı yapılırsa bu rakam 2250 lira olacaktır. (Günaydın, 22 Şubat) Demek oluyor ki hükümet ücret ve ikramiyeleri birlikte vergilendirince bir anda 5085-2250 = 2835 lira farkı cebine indirmektedir. Asgari ücreti vergi dışında tutacak bir eliyle verdiğini hükümet diğer eliyle almasını nasıl da bilmiştir!

İşin diğer yanı hükümet, asgari ücreti değil, 6300 lirayı vergi dışı tutmak istiyorum diyor. Yani,yarın işçilerin ,emekçilerin öfkesi karşısında onların gözünü boyayabilmek,öfkelerini yatıştırabilmek amacıyla asgari ücreti artırmak zorunda kalırsa 6300 liranın üstünü vergilendirebilecektir. Ancak bütün burjuva muhaliflerin "6300 lira değil de asgari ücret vergi dışı bırakılsın" safsatalarının da ne kadar sahte, göz boyayıcı olduğu yukarıda anlatılanlardan kolayca anlaşılmaktadır.

Demirel hükümeti sanki bir şey veriyormuş gibi "olmalı ki vermeliyiz" demagojisinin ardına sığınarak "işçi ve emekçilerin ücretlerindeki artışı karşılamak için" yeni vergiler getirmeli ve bazılarının oranlarını artırmalıyız diyor. Hükümetin bütün aldatmacası işçi ve emekçileri,tüm çalışanları daha fazla soyabilmek içindir. Katma değer vergisi diye adlandırılan yeni vergi, yaş sebze ve meyve hariç piyasada satılan bütün mallara konuluyor. Bu vergi, satılacak her maldan peşin olarak alınacakmış. Ucu kime dokunuyor? Yine çalışanlara. Çünkü mala vergi konunca elinde mal bulunan herkes de bu vergi miktarını fiyatların üzerine ekleyerek satacaktır. Bu mallar en çok işçi ve emekçi yığınlarca tüketildiğinden vergi miktarı yine onların sırtına yüklenmiş olacaktır. Hükümet "işçi ve emekçilerin ücretlerindeki artışı" ne güzel de karşılıyor değil mi?

"Bordro mahkûmları"nın kurtarıcısı diye piyasaya sürülen "vergi reformu" aslında parababalarının kârlarına kâr katan niteliktedir. Bunun için hükümet bir dizi önlem almıştır. Kapitalistlerin yurt dışında ve ihracattan sağladıkları gelirlerden vergi alınmamasından tutun da, parababalarının gelirlerinin yüzde 8'ini masraf olarak gösterip vergiden düşme hakkına kadar çeşitli önlemler vardır. Eh, parababalarının gelirlerini istedikleri gibi gösterebildikleri de gözönüne alınırsa üzerine oturdukları milyarları varın siz düşünün.

HÜKÜMET ÜCRETLERİ DONDURMAYA ÇALIŞIYOR.

Yeni vergi tasarısı ile işçi ve tüm çalışanların ücretlerinde bir artış sağlamayıp ezilenlerin boynundaki yağlı ipi daha da sıktığı gibi, hükümet, ücretleri de dondurmaya çalışıyor.

Demirel hükümeti,sözümona işçilerin enflasyondan etkilenmemesi için " eşel-mobil" diye bir sistem getirmek istiyor. Yine düzenin uşakları tarafından "Hah, işte bu sistem getirilmeli ki işçi ve emekçiler belini doğrultabilsin" diye karşılanan "eşel-mobil" sistemi nedir?

"Eşel-mobil" sistemi şöyle işleyecektir: Devlet enflasyon oranını belirleyecek (bu, Ticaret Bakanlığı tarafından yayınlanan toptan eşya fiyatları endeksine göre olacak) ve belirlenen fiyat artışlarının belli bir miktarı ücretlere eklenecektir.

Bu sistemin en önemli yanı azgın bir işçi düşmanı niteliğinde olmasındadır, Çünkü hükümet, "Ben nasıl olsa hayat pahalılığını karşılamıyor muyum?" adı altında toplusözleşme yapma hakkını gaspedecektir. Evet bu sistemle, ücretler devlet tarafından belirlenip toplusözleşme yetkisi kaldırılacaktır. Hayır, işçiler toplusözleşme haklarına yönelik böyle bir saldırıyı kabul edemezler! Birincisi, işçi sınıfı kapitalizm altında hiçbir zaman emeğinin tam karşılığını alamaz. Ama toplusözleşme yoluyla, çetin bir mücadele vererek ücretlerin de biraz olsun artış sağlayabilir. "Eşel-mobil" sistemi bu olanağı ortadan kaldırıyor. İkincisi, şirin gösterilmeye çalışılan "eşel-mobil" sisteminin biraz cilası kazındı mı, bu sistemin,çalışanları enflasyonun etkisinden kurtarmanın değil,açlığa mahkum etmek olduğu kolayca anlaşılır. Çünkü ücretin belirlenmesinde başvurulacağı söylenen Ticaret Bakanlığının toptan eşya endeksi her sene artan ve korkunç bir yük olan kiraları kapsamaktadır. Dahası bu endeks, daima yaşanan değil bir önceki yılın fiyatlarını hesaba katmaktadır. Ve onun da ne kadar sağlıklı olduğu şüphe götürür. Oysa enflasyon,fiyat artışlarının her ay büyük bir hızla ilerlediği düşünülürse, üzerinde ücretlerin belirleneceği fiyat endeksinin (ki bir yıl önceki oluyor) ne kadar gerçekten uzak olduğu kolayca görülür. Çarpıcı olması açısından Devlet İstatistik Enstitüsünün Aralık 1979 fiyat endeksleri bültenine bakalım. Ankarada 1978 Aralık 1979 Aralık dönemi arasında fiyat artışları yüzde 78.8 oranında 1977 Aralık-1978 Aralık döneminde ise bu oran yüzde 42.8 .Yani 78-79 arası fiyat artışı bir önceki döneme göre %56.5 oranında daha fazla. Eğer 78-79 yılında "eşel-mobil" sistemi yürürlükte olsaydı belirlenecek ücret 77-78 fiyat endeksine göre olacaktı. Yani gerçekten %56,5 oranında daha az olana göre. Yönetici sınıflar çalışanları açlığa mahkûm etmenin iyi yolunu bulmuşlar doğrusu! Tabii piyasaya da korkunç bir fiyat anarşisinin, karaborsanın olması, tutturanın tutturabildiği fiyatta malını satıyor olması da işin cabası.

Bütün bu anlatılanlar ışığında açıkça görülüyor ki yönetici sınıflar, hükümet " halkın iyiliğine" diyerek işçi, emekçi ve tüm çalışanların boğazını sıktıkça sıkıyor.Sırtına bindikçe biniyor.

DSM TOPLUSÖZLEŞME TASLAKLARI GÖZDEN GEÇİRİLMELİDİR

DSM, toplusözleşme görüşmelerinin sürdüğü fabrikalarda ekonomik mücadeleyi yürütmenin ve en geniş işçi kitlesini DSM saflarında birleştirmenin aracı olarak toplusözleşme taslakları hazırlamıştır. Sözkonusu taslaklarda yer alan maddeler işçilerin savaşma kapasitesini artırmayı ve durumlarında kısmi düzelmeler sağlamayı amaçlayan sosyal taleplerin yanısıra, geçici de olsa ekonomik olarak belli bir ferahlamayı getirecek olan parasal talepleri kapsıyordu.

Ancak AP hükümetinin son ekonomi paketi ile birlikte, herşeye, tüm ihtiyaç maddelerine büyük oranda zamlar geldi, paranın satın alım gücü hızla düşerken, hayat pahalılığı yükseldi. Ve bu durumda hazırlanan toplusözleşme taslaklarının birçoğunun parasal talepler kısmı aşındı, geçerliliğini yitirdi. Bu durum, şüphesiz, işçi sınıfı açısından sağlanan ekonomik kazançların, kısa ömürlü , geçici ve kolayca geriye alınabilen kazançlar olduğunu gösteriyor. Burjuvazi ekonomiyi, mali hayatı tamamen elinde tuttuğuna göre işçi sınıfına bir eliyle verdiğini, zamlar, enflasyon, vergiler vb. aracılığıyla diğer eliyle kolayca geri alabiliyor.

Şimdi, toplusözleşme taslaklarının eskimesi ve aşınması karşısında, gerekli olan yerlerde, parasal talepler kısmı yeniden gözden geçirilmeli, bugünkü hayat şartlarına ve yarına yönelik olarak yeni talepler formüle edilmelidir.

Taslaklarda yer alan ve daha kalıcı iyileştirmeler sağlamayı hedefleyen işgüvenliği, kıdem tazminatı, 13 ve 17. maddelerin kaldırılması vb. talepler yine taslakların en önemli maddelerini oluşturmaktadır üstelik bu maddelerin önemi şimdi daha da açıklık kazanmıştır, somutlanmıştır. Bu maddeler aynen muhafaza edilmelidir.

---

mandırabilmelidir. Bunun en doğru yolu sendika patronlarının-nitelikleri nedeniyle- yerine getirmedikleri görevleri DSM'nin yapmasıdır.Örneğin grevlere maddi yardım sağlanması; bunun için çevre fabrikalarda dayanışmayı örgütlemelidir.DSM, tüm işçilerin grev alanına gelmesini sağlamalıdır.

MESS patronları ve generaller işçilerin birliğini dağıtmak grevleri kırmak için grev gözcüleri dışında işçilerin grev alanında bulunmasını yasaklamaya çalışıyorlar.Revizyonist sendikacıların zaten öteden beri gerçekleştirmek istedikleri şey de budur. Şimdi onlar "generaller böyle istiyor ne yapalım", "yasalara karşı gelemeyiz" diyeceklerdir ve şimdiden demeye başlamışlardır.

DSM, grevlerin başarıya ulaşması işçilerin sımsıkı kenetlenmesine, taleplerini kararlı bir şekilde savunmasına bağlı olduğunu işçilere anlatmalıdır. DSM grevleri işçilerin sorunları birlikte çözdükleri dayanışmayı güçlendirdikleri bir mücadele alanı haline getirmelidir. Sıkıyönetim yasaklarına karşı işçileri mücadeleye seferber etmelidir.

DSM, sınıf bilinçli işçiler MESS'e,Narinlere karşı mücadelenin kararlı bir şekilde yürütülmesine çalıştığı ölçüde sendika patronlarının grev kırıcılıkları, ihanetlerini etkisizleştirmek ve onları tecrid etmek mümkün olacaktır.

Keramik-İş Sendikası 1. Olağanüstü Kongresi yapıldı

ADANA DSM: PATRON VE SENDİKA PATRONLARININ KORKULU RÜYASI

Adana Çimento ve Kil Toprak Fabrikaları işçilerinin üye olduğu, Keramik-İş sendikasının Adana Şubesi 1. Olağanüstü kongresi 10 Şubat günü yapıldı. Kongre öncesi ve kongrede gerek patron ve gerekse sendika patronları DSM'yi ezmek, Adana çimentodan tasfiye etmek için harekete geçtiler.

Daha önce sendika patronları toplusözleşme görüşmelerini 8 ay uzatmış ve sonuçta işçileri 23-25 TL satmıştı. Bu süreç içinde DSM sendika patronlarıyla kıyasıya mücadele etti.Bu durum sendika patronlarını telaşlandırdı.Şube yöneticileri Genel Merkezi suçlarken, Genel Merkez de sözleşmeyi Şube yöneticilerinin sattığını söyleyerek onları görevden aldı ve 3 Şubat'ta kongre yapılacağını açıkladı.

Bu arada fabrika yönetimine gelen faşist müdür hedefini açıkça belirtiyordu. İşçi sayısını 450'ye indireceğini DSM belasını fabrikadan söküp atacağını, "aşırı uçları" temizleyeceğini ilan etti. Sendika patronları da "DSM belasından" şikayetçiydi ve işverene daha fazla fırsat tanımak için seçimleri 3 Şubattan 10 Şubata ertelediler. Böylece patron "aşırı uçları" yani DSM'yi temizleyecek ve kongrede kendi şansları artacaktı.

Nitekim 6 Şubat günü 4 DSM'li işçinin çıkışları verildi. 7 Şubat günü işten atılmaları protesto için DSM önderliğinde saat 14'den 16'ya kadar süren bir direniş yapıldı. İşçilerden gelen tepki işverenin 2 gün işçi çıkarmasını engelledi ama onlar işçi düşmanı emellerinden vazgeçmedi. 9 Şubat'ta 23 işçi daha çıkarıldı. Bunlardan 20 tanesi DSM'li ve DSM listesindeki işçilerdi. Öte yandan faşist müdür DSM listesini destekleyenleri işten atacağı tehditlerini savuruyor ve "DSM kazanmasın da kim kazanırsa kazansın" diyordu. Bu arada sendika patronları da "DSM adayları işten atıldı kazansalar bile birşey yapamazlar" diyordu. Bütün bu gerici propagandalar bir kısım işçide etki yaptı.

Kongreye bu şartlarda gidildi. Ancak , bütün bu baskılara rağmen kongre, alışılagelmiş kongrelerden tamamen farklıydı.

Kongre DSM'nin etkinliğinde geçti. Divan başkanlığına DSM'nin adayı seçildi. Salonda sürekli olarak "İşçi arkadaş DSM'de birleş", "Yaşasın sınıf sendikacılığı" sloganları haykırıldı.Adana Tekel DSM adına ve Halkın Yolu adına yapılan konuşmalar işçilerin coşkusunu daha da artırdı ve salonda militan bir hava estirdi. İşçilerin Birliği Listesi adına revizyonist başkan adayının DSM'ye saldıran konuşması işçiler tarafından "Yaşasın DSM" vb. sloganlarla kesildi.

Oylama sonucunda şubenin 880 üyesinden 350'sinin seçime katıldığı anlaşıldı. DSM listesi 90 ,Devrimci Demokratlar listesi (ortayolcular ve CHP-liler) 100, işçilerin Birligi (Revizyonist İGD, TSİP vb.) 157 oy aldı.

Seçimleri kazanmamış olmasına rağmen kongre DSM açısından önemli bir başarıdır. Faşist müdürün, sendika patronlarının baş hedef olarak DSM'yi seçmesine, pek çok DSM'linin işten atılmasına ve işçiler üzerinde yoğun işten atılma propagandasına rağmen, tüm bunları göze alarak önemli sayıda işçi DSM listesini destekledi, sınıf sendikacılığının yanında yer aldı.

DSM fabrikada işveren ve sendika patronları üzerinde dolaşan bir kabus olmaya devam ediyor.

Hopa Kemalpaşa Çay Fabrikası işçileri DSM'nin önderliğinde birleşiyor

Bizler uzun süredir Kemalpaşa Çay Fabrikasında çalışan özgürlük ve sosyalizm yolunda DSM bayrağı altında mücadele eden işçileriz. Bütün çay fabrikalarında olduğu gibi fabrikamızda da Türk-İş'e bağlı, yönetiminde gerici - faşist sendika patronlarının bulunduğu, Tek - Gıda - İş vardır. Bizler uzun süredir, işçilere sendikanın işçi düşmanı yüzünü göstermek için mücadele ediyor, DSM önderliğinde sınıf sendikalarımızı kurmamız gerektiğini anlatıyorduk. İşçilerin büyük çoğunluğunun güvenini, işverene ve sendika patronlarına karşı verdiğimiz kararlı mücadele ile kazandık. Ve Kemalpaşa çay fabrikasında yapılan işçi temsilciliğini (96. Bölge temsilciliği) DSM'li işçiler olarak işçilerin hemen hemen hepsinin desteği ile kazandık.

KEMALPAŞA ÇAY FABRİKASINDAN DSM'Lİ IŞÇİLER

Beşiktaş Yaprak Tütün Balyalama ve İşleme Atölyesinde:

MUVAKKAT İŞÇİLERİN 5 YILLIK BİRİKEN KİNLERİ TAŞTI

"DİRENİŞİMİZ KIRILDI AMA YENİLMEDİK"

"Direnişimiz kırıldı ama yenilmedik"

Cibali ve Maltepe Cevizli sigara fabrikalarında çalışan işçiler uzun süren direnişleri sonunda, diğer haklar yanında tüm Tekel işyerlerinde çalışan işçilere 5000 lira yakacak yardımı verilmesini işverene kabul ettirdiler. Fakat Tekel işvereni, Beşiktaş Yaprak Tütün İşleme Atölyesinde çalışan 400, Samsun, İzmir ve Bursa Tekel işyerlerinde çalışan yaklaşık 6000 muvakkat işçiye bu yakacak parasını vermedi. Bunun üzerine zaten 5 yıldır biriken kinlerinin taşması sonucu 18 Şubat günü Beşiktaş Yaprak Tütün İşleme Atölyesindeki 400 işçi üretimi tamamen durdurarak direnişe geçti . Aynı gün işyerinde kadrolu olarak çalışan 50 işçi 5000 lirayı aldığı için çalışmaya devam etti. Ancak onlar da işvereni ve faşist Tek Gıda-İş'i protesto için direnişe katıldılar.

Muvakkat işçiler, 1975'den bu yana, senenin 9 - 10 ayı çalıştırılır, 2 - 3 ay ücretsiz bırakılır. Her sezon sonu bu işçilerin iş hakları askıya alınır veya işveren hiçbir tazminat vermeden iş akidlerini feshedebilir. Diğer yandan işyerlerindeki kadrolu işçilere toplusözleşmeyle verilen bazı sosyal haklardan faydalanamazlar. Çoğunun yaşları 50-60 olduğundan bu yaşta işten atılma korkusu beyinlere yerleştirilmiştir.

5 yıldan beri bu koşullarda çalışan işçiler artık hiçbirşeye aldırmadan DSM'li işçilerin çabasıyla direnişe geçtiler.

Talepler şunlardı :

1- İş güvenliği (Kadrolu olmak)

2- 5 yıldan beri verilmeyen yakacak paralarının verilmesi ,

3- İşyerinin sağlığa uygun hale getirilmesi (Banyo tuvalet, ısınma vb.).

4- Toplusözleşmelerde elde edilen tüm haklardan muvakkat işçilerin de yararlanması,

Direniş başlıyalı 5 - 6 saat olmadan Tekel Merkez Müdürü işyerine geldi, "Direnişin kanunsuz olduğunu, zaten Tekelin bu işyerini çalıştırmakla zarar ettiğini, ama, işçileri kış ortasında aç - susuz bırakmak istemediklerini, buna rağmen işçilerin kendi ekmeğine nankörlük ettiğini, direnişten vazgeçilirse, zarara rağmen bir müddet daha çalıştıracağını, yoksa tüm iş akitlerini feshedeceğini v.b." söyledi. Bu tehditler işçilerin çelikten birliği ve kararlılığıyla protesto edildi. Müdür kuyruğunu kısıp defolup gitti.

Faşist Tek Gıda - İş patronları yıllardır değil işyerine uğramak, direniş öncesi yaptığımız başvuruya cevap bile vermediler.

DSM'li işçiler, patronu, faşist Tek Gıda - İş'i teşhir etti, DSM'nin amacını, işçi sınıfının kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunu anlattılar.

Direnişin ikinci günü merkez müdürü tekrar geldi. Yakacak paralarını vereceğini, kadro sorununu sendikanın istemesini, direnişe son verilmezse sıkıyönetimin, dipçik, süngü zoruyla işçileri dışarı atacağını bildirdi. Bu tehditleri susturduk. Yarım saat sonra jandarma - polis işyerine girdi, zorla çalıştırmak istedi. Direndik. Bunun üzerine devlet güçleri işyerinin dışına çekildi.

Beşiktaş Kaymakamı ve Beşiktaş'ın faşist emniyet amiri ve bir üst teğmenle, iş yerine gelerek, işçi temsilcileriyle görüştü. 5.000 liralarınız gelecek jandarma kontrolünde herkes alacak almıyan fabrikadan atılacağı gibi sıkıyönetime teslim edilecek dedi ve aynı gün işçilerin tek tek adları okunarak 150 kişiye jandarma ve polis zoruyla bordrolara imza attırdılar. Direnişin son günü geri kalan işçiler parayı almak istemeyince daha önceden iş verence hazırlanan ve aralarında bir (DSM) li işçi de olan (30) kişilik listedeki işçiler tek tek çağrıldı. Beşiktaş emniyetinde gözaltına alındılar. İşçilerin önderleri durumunda olan bu işçiler gözaltına alınırken işe bile zor gelip giden yaşlı kadın ve erkek işçiler jandarma ve polis baskısına karşı yiğitçe direndiler. Topluca "bizi de götürün götüründe herkes görsün duysun biz bu yaşta hangi şartlar altında çalışıyoruz." şeklinde bağırarak gözaltına alınan işçilerle birlik olduklarını vurguladılar.

Ancak ondan sonra zorla, baskıyla tehditle, 5.000 liraları işçilere vererek direnişi kırdılar. Gözaltına alınan işçilerin hepsi diğer gün ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Direnişimiz kırıldı ama biz yenilmedik, güçlendik ve şuna inandık ki işçiler DSM'de örgütlenirse daha güçlü olurlar, daha başarılı olurlar.

Beşiktaş Y.T.B. ve
İşleme Atelyesinden
DSM'li İşçiler

İngiliz çelik işçileri militan mücadelelerini sürdürüyor

İngiltere'de çelik işçilerinin hayati talepleri doğrultusunda başlattıkları grev iki ayı aşkın bir süredir devam ediyor. Grevciler, taleplerinin kabul edilmemesi üzerine grevi giderek militan bir karaktere bürün dürüyorlar. Yüzlerce grev gözcüsü ülkenin dört bir yanına dağılarak sınıf kardeşlerine mücadelelerinin haklılığını anlatıyor ve onları kendileriyle dayanışmaya çağırıyorlar.

Ülkenin pek çok yerinde grevci çelik işçileriyle dayanışma güçleniyor. Grev çelik işkolunun tamamını kapsamamasına rağmen grevci işçilerin "ülkede tek bir çelik hareket etmesin" parolası tüm ülkede yankılandı. Ülke içinde çelik işkolundaki tüm üretim durma noktasına gelirken çelik işçileriyle dayanışma içindeki liman işçileri de çelik ithalatını tamamen önlüyorlar.

Çelik işçilerinin ve tüm işçi sınıfının bu militan direnişi karşısında paçaları tutuşan Başbakan Thatcher dayanışma grevlerini yasaklayan bir kanun tasarısını meclislerden geçirmeye çalışıyor.

Ancak İngiliz işçi sınıfı, bu işçi düşmanı faaliyete de hakettiği cevabı veriyor. Londra'da hükümetin bu tasarısını protesto için düzenlenen bir gösteriye başta grevci çelik işçileri olmak üzere 100 bin işçi ve emekçi katıldı. Onlar bu güçlü gösteride çelik işçilerini desteklediklerini ve kapitalistlerin tüm saldırılarını geri püskürteceklerini haykırdılar.

Vergisiz yaşamak mümkün mü ?

Ülkemizde emekçi halkın alınterinden gaspedilen muazzam miktardaki vergiler parababalarının, yönetici sınıfların ceplerine aktarılıyor, işçi sınıfı ve halka karşı bir saldırı örgütü olan polis ve ordu güçlerinin daha da yetkinleşmesine, yeni silahlarla takviyesine harcanıyor... Sonra da burjuvazinin tüm uşakları göbeklerini hoplatarak ortaya çıkıyor ve "vergisiz bir yaşam düşünülemeyeceğini, bunun bir doğa kanunu gibi ilelebet varolacağını, kesilen vergilerle halka hizmet götürüldüğünü" söylüyorlar. Onlar böylece emekçileri bu felakete uysalca boyun eğmek zorunda bulundukları na ikna etmeye çalışıyorlar.

Gerçekler, şüphesiz kapitalist patronların göstermek istediği gibi değildir. Evet ülkemizde ve kapitalizmin hüküm sürdüğü tüm ülkelerde vergi, emekçi halkın sırtında ağır bir kamburdur. Ancak öte yanda emekçi halkının, verginin ne olduğunu bile bilmediği bir ülke var: Sosyalist Arnavutluk. Arnavutluk halkı sadece vergiyi bilmiyor değil, fakat Arnavutluk'ta işsizlik, enflasyon, fiyat artışları da bilinmiyor. Arnavutluk'ta fiyat artışları olmadığı gibi halkın refah seviyesi sürekli yükselmektedir. Örneğin 1950'den sonraki 19 yıl boyunca fiyatlar tam 14 kez düşürülmüş.

Peki bizim kapitalist baylaramız, parababalarımız bu duruma ne diyecekler. Hangi "sihirli" değneğin işidir bu. Ama bunun çözümü işçiler için hiç de zor değildir. Ülkemizde işçiler ve emekçiler ücretlerinin hemen hemen yarısını vergi olarak kapitalistlere, yönetici sınıflara iade ediyor. Çünkü ülkemizde tüm üretim araçlarını, makinaları, hammaddeleri ... ekonomik yaşamın tamamını ve siyasi iktidarı bir avuç kanemici büyük kapitalist elinde tutuyor, ve ekonomik hayatı istediği gibi yönlendiriyor, çeşitli yollarla vergi vb. aracılığıyla emekçi halkın son lokmasını da gaspediyor ve onu açlığın karanlığına terkediyorlar.

Oysa Arnavutluk'ta bir avuç kapitalist, parababası hakettikleri tokadı yemişlerdir. Kahraman Arnavutluk proletaryası ve halkı kapitalistlerin iktidarını devirerek kendi iktidarlarını kurmuşlardır. Arnavutluk'ta artık, emeğin yarattığı tüm değerler bir avuç kanemicinin değil, o değeri yaratanların hizmetinde. Ve elbette ekonomik ve siyasi iktidarı tamamen elinde bulunduran işçi sınıfı tüm imkanları emekçi halkın refah seviyesinin yükselmesi doğrultusunda harcamaktadır. İşsizlik, pahalılık ve vergi bu yüzden yoktur.

İşte Arnavutluğa değen "sihirli" değnek, aslında işçi sınıfının elidir. Ülkemizde de sömürücü sınıflar yokedilip işçi sınıfı iktidarı ele geçirdiğinde, sosyalizm inşa edildiğinde, her türlü sömürü sona erecektir.

Devrimci Metal–Sen'den

Metal işçilerinin çıkarlarının ve özlemlerinin cisimlendiği, Türkiye'nin tek sınıf sendikası Devrimci Metal-Sen örgütlenmelerini sürdürüyor. Devrimci Metal-Sen bir süre önce örgütlendiği İstanbul Yeni Gayret demir çekme fabrikasında yetkiyi almış bulunuyor.

Bunun yanısıra Bursa Orhangazi'de Çesan demir çekme fabrikasında da işçiler faşist ve gerici sendikaların çemberinden kurtularak sınıf sendikaları Devrimci Metal-Sen'de birleştiler. Devrimci Metal-Sen Çesan demir çekme fabrikasında da yetkiyi aldı.

Memurlara, tüm çalışanlara grevli toplusözleşmeli sendika hakkı

YENİ KATSAYI ÜZERİNE KOPARILAN GÜRÜLTÜ

Uzun tartışmalardan, memur katsayısının 22 mi yoksa 25 mi olacağı üzerinde koparılan gürültülerden sonra katsayının 25 olması kararlaştırıldı. Katsayının 25 olması, geniş memur kitlesinin yoğun olduğu 10 ile 15'inci dereceler arasında 1500 lira ile 2000 lira arasında bir artış getiriyor. Burjuva partilerin bütün didişmesi, memur kitlesine bu kadar mı yoksa daha az mı sadaka verelim diye idi. Sonunda memur kitlesinin "hakkı" olarak 1500, 2000 gibi gülünç bir ücret artışı kabul edildi.

Fiyatların her ay doludizgin yükseldiği, hayat pahalılığının çekilmez bir hale geldiği bugün, yönetici sınıflar, geniş memur kitlesini bir kez daha açlığa mahkûm ettiklerini böylece duyurmuş oldular. Yönetici sınıflar, hükümet bununla da yetinmiyor, işçi ücretlerini olduğu gibi memurların maaşını da "eşel - mobil" diye adlandırılan "ücret giyotini" ne bağlamaya çalışıyor. "Eşel - mobil sistemiyle enflasyonun etkisini çalışan yığınların sırtından kaldıracağım" aldatmacasıyla mevcut yoksulluk ve sefalet memur kitlesine kabul ettirilmeye çalışılacaktır.

Memur kitlesi enflasyonun, zamların, hayat pahalılığının yıkıcı etkisinden biraz olsun kurtulabilmek, açlığı kabullenmemek için grevli, toplusözleşmeli sendika hakkı için mücadele etmelidir.

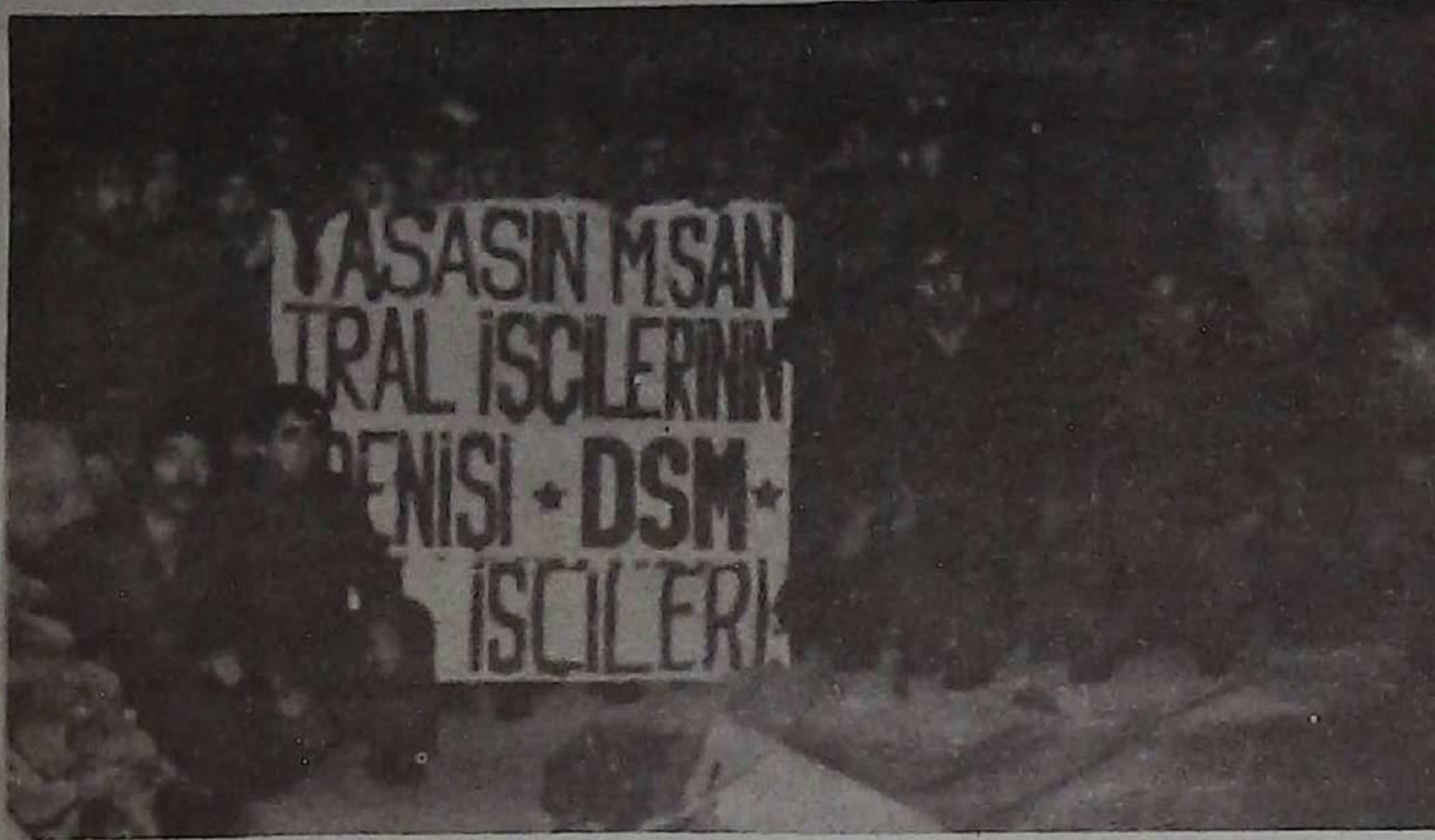
Devrimci Sendika Muhalefeti 15. Günlük Siyasi Gazete, Sahibi: Yılmaz Arıkan, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali Yanmaz, Yönetim Yeri: Kemeraltı, Hacılar İşhanı Kat: 2/212, Ödeme Adresi: D.S.M. Gazetesi, Ziraat Bankası İzmir Merkez Şubesi Hesap No: 392-İZMİR Haberleşme Adresi: P.K. 28 İkiçeşmelik-İZMİR Abone Şartları: 6 Aylık: 120 TL., Yıllık: 240 TL., Yurtdışı iki katıdır. Basıldığı Yer: Tatbiki Sanatlar Matbacılık ve Ambalaj San. Koll.Şti. İSTANBUL

SINIF DÜŞMANLARINA İHTAR:

BİNLERCE DERİ İŞÇİSİ DAYANIŞMA GREVİ YAPTI

«Gözaltına alınan Mensucat Santral ve Deri işçileri serbest bırakılsın»

13 Mart günü Mensucat Santral fabrikalarına polis ve jandarmanın saldırısı bütün deri işçilerinde öfke uyandırdı. Kazlıçeşme deri işçileri DSM önderliğinde önce 3 fabrikada işi bırakarak direnişe geçtiler. Ve 15- 20 kişilik deri işçisi bir grup diğer fabrikalara giderek şimdi dayanışmanın zamanıdır,Mensucat Santral işçileri ne destek olalım dediler. Bunun üzerine bir saat sonra yaklaşık 12C fabrikanın tamamı iki bin işçi,"Kahrolsun işçi düşmanları, sömürücülere bir ders verelim" diyerek direnişe geçti. Yine DSM önderliğinde sloganlar atıldı, yeryer kısa mesafeli yürüyüşler yapıldı. Polis jandarma deri işçilerine saldırarak 33 tanesini göz altına aldı. DSM'li deri işçileri şu talepleri ileri sürdüler:

Mensucat Santral ve deri işçilerinden gözaltına alınanlar serbest bırakılsın

Mensucat Santral işçilerinin talepleri kabul edilsin.

Direniş süresince hiçbir deri işçisi atılmasın ve direniş çalışma yerine sayılsın. Bütün deri işçileri bu talepler etrafında kenetlendi.

Türk-İş'e bağlı Deri-İş Sendikası yöneticileri ise, işçilerin zorlaması sonucu direnişten yanaymış gibi bir tutum izlediler ancak alttan alttan direnişi engellemeye çalıştılar. Toplusözleşme görüşmeleri sürdüğü için bunu kılıf yapmak istiyorlardı. Bir günlük direnişin "normal" olacağını belirttiler. Fakat DSM komitesinin yoğun çalışması sonucu 14 Mart Cuma günü ve 15 Mart Cumartesi günü saaat 13. 'e kadar direniş devam etti.

DSM'li işçiler, deri işçileri 14-15 Mart günleri toplantılar yaparak direnişin 17 Mart günü devamını kararlaştırdı. 16 Mart günü ve geçesi Kazlıçeşme ve Şabanağa'da duvar gazeteleri yapıldı. 17 Mart sabahı ise yoğun baskıya karşılık işçileri direnişin devamına çağıran, talepleri formüle eden ve bu direnişin aynı zamanda işçilerin ekonomik hakları için patrona ve hertürlü sınıf düşmanına karşı bir ihtar direnişi de olduğunu anlatan 2000 bildiri dağıtıldı. Deri işçileri bildirileri civar fabrika ve halka dağıttılar.

17 Mart günü Revizyonist Deri-İş yöneticileri açıktan direnişe karşı oldukları belli ettiler. Direnişi kırmak için hertürlü yola başvurdular. Bu arada özellikle sendikanın ve diğer gericilerin hakim olduğu fabrikalarda işbaşı yapıldı. Daha sonra sendikacılar işçileri büyük bir fabrikanın yemekhanesinde toplantıya çağırdılar. 400'e yakın işçi ve tüm temsilciler toplantıya katıldı. Toplantı başlamadan işçiler, sendika patronlarının engellemeye çalışmasına rağmen DSM bildirilerini toplantıda bulunanlara dağıttılar. Gericiler bir şey yapamadı. Sendikacılar toplantıda, – İşçiler direnirse biz birşey yapamayız, zaten sendikaların görevi işçilerin arkasından gitmektir – diye görüşlerini belirttiler. İşçiler onları yuhaladı. Toplantıda DSM'li işçiler söz alarak sendika patronlarının işçi dayanışmasını baltalamasını teşhir ettiler, ve direnişin sürmesi gerektiğini mücadeleyle hakların kazanılacağını söylediler. İşçilerin DSM'ye güvenleri ve sempatileri pekişti.

Sendika patronları sürekli olarak temsilciler arasında direnişin sürmesi konusunda oylama yapılmasını istiyorlardı. Çünkü temsilcilerin çoğu sendikacılara bağlı gericilerdi. Aynı zamanda sıkıyönetim komutanı ile görüştüklerini , gözaltına alınanların biriki gün için de bırakılacağını söyliyerek işçilerin birliğine değil, patronların uşağı generallerin sözüne güvendiklerini ortaya koymuş oldular.

Deri işçileri işçi dayanışması için kollarını kaldırdı. Ve sınıfına yaraşan tavırla tüm işçilere örnek oldular. Deri işçilerinin dayanışması grevi bütün kapitalistlere, generallere korku verdi.

Yaşasın Deri İşçilerinin örnek sınıf dayanışması!

Polis ve jandarmanın Mensucat Santral direnişine alçakça saldırısı

13 Mart perşembe günü sabah saat 8 den itibaren çok sayıda asker ve polis (yaklaşık 500 600 kadar) Mensucat Santral fabrikasını , İplikhaneyi ve civarını kuşattı. O anda fabrikada 8-5 ve 7-3 postalarında çalışan 1200 kadar işçi bulunuyordu. Bir subay megafonla çağrı yaparak işçilerin direnmeden teslim olmalarını istedi. Önceleri ön kapı nöbetçileri askerlere kapıyı açmadılar . Daha sonra tehditler artınca kapıyı bırakıp iceri çekildiler. DSM li işçiler çaba gösterdiler. Bir-iki yere barikatlar kurdular. Ancak işçiler hazırlıksızdı bu propaganda etkin olmadı.

Panzer ve kalkanlı polislerin eşliğinde fabrikaya giren asker ve polisler işçileri tek tek sıralara dizerek arabalara bindirip kışlaya götürdüler. Kışlaya götürürken ve orada özellikle kadın işçilere laf atarak küfür ederek onların gözünü korkutmaya çalıştılar. İşçiler DSM li işçilere gelerek nasıl ifade vermeleri gerektiğini, nasıl davranmaları gerektiğini sordular. DSM'li işçiler ise onlara; taleplerimiz için hep beraber direnişe geçtiğimizi ve hiç bir devrimcinin adını söylememelerini belirttiler. Kışlada işçileri futbol alanına topladılar. Burada 120 işçinin isimlerini okuyarak onları ayırdılar ve diğerlerinin kimlik kontrollerini yaparak bıraktılar. Gözaltına alınan 120 kişiyi gericilerden ve korkuttukları işçilerden öğrenmişler. Genellikle direnişte, aktif olan bu 120 işçi içinde DSM'li işçiler vardır.

Bırakılan işçiler daha sonra eşyalarını almak üzere fabrikaya gittiler. DSM'li işçilerde gitti. Yeniden direnişe geçilmesi amacı vardı. Ancak gerek, baskı ve tedbirin yoğun olması, gerek işçilerin dağınık ve fabrikaya 2 - 3 kişi halinde polis nezaretinde sokulması buna imkân vermedi. 17 Mart pazartesi günü ise sabah postasının işçileri fabrikaya geldiler. Fakat polis ve jandarma onları içeriye sokmadı. İplikhanenin önünde bir kadın işçiyi gözaltına aldı.

Mensucat Santral işçileri bir ayı aşkın bir süredir sürdürdükleri direnişte pek çok şey öğrendiler. Onlar korkunç düşük olan ücretlerini artırmak, patronun keyfi zorbalıklarına bir son vermek ve işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını istiyorlardı. Bunun için kadın erkek kenetlendi, direndiler.

Patron ve onun karlarını korumakla görevli ordu ve polis direnişe saldırdı. İşçiler gözaltına alındı. Yönetici sınıflar, kapitalistler işçileri açlığa ve aşağılanmaya itmek için böyle yaptılar. Direnişi kırdılar. Ama işçilerin öfke ve nefretini söndüremediler. Direniş kırıldı ama mücadele sona ermedi.

Bu direniş Mensucat Santral işçilerine dostlarını ve düşmanlarını gösterdi. Aynı zamanda kötü dostlarını da. Direniş boyunca işçilere keskin laflar eden, ve onların birliğini zayıflatan Partizan adı verilen bir kaç çığırtkanın da işçi düşmanlığı herkesçe görüldü. Onlar direnişi polis ve asker kuşatmışken boyun eğmeyi öğütledi ve can derdine düştüler, kaçtılar.

Mensucat Santral işçilerinin haklı direnişi işçilerin sahte dostlara, onların işçileri örgütsüzlüğe itmesi, yılgınlık, aşılaması yüzünden kırıldı. Bu direniş işçilere DSM etrafında sıkıca birleşmenin nasıl gerekli olduğunu öğretti.

Mensucat Santral işçileri için mücadele bitmiş değil. Deri işçileri DSM önderliğinde dayanışma grevine geçerek Mensucat Santral işçilerinin yardımına koştu. Güçlü olan, yenilmez olan işçi dayanışmasının militan bir örneğini yarattı. Mensucat Santral işçileri direnerek diğer işçilerin de mücadele arzusunu güçlendirdiler.

Mensucat Santral işçileri güçlerini, yeniden toplamalı, vazgeçilmez talepleri , arkadaşlarının serbest bırakılması için yeniden biraraya gelmelidirler.